

เทศน์อบรมคณะนักเรียนโรงเรียนวชิรวิทย์ มหาสารคาม
เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๓

หลักวิชาที่ปราศจากศีลธรรม

นี่บรรดาลูกหลานทั้งหลายมาจากทางไกล เป็นนักเรียนมาจาก อ.วชิรวิทย์ มาฟัง การอบรม ไม่มีอะไรจะอบรมแหละ ต้องเอาธรรมมาอบรม เพราะธรรมนี้เคยให้ความ ร่มเย็นแก่โลกมานานแสนนาน กว้างที่สุดไม่มีอะไรเกินธรรมที่ให้ความร่มเย็นแก่โลก จึง ต้องเอาธรรมมาสั่งสอนเรา ให้มีภาคปฏิบัตินะ สักแต่ว่าเรียนเฉยๆ ฟังเฉยๆ พระท่านก็ เรียนได้ ๘-๙ ประโยค ๑๐ ประโยคก็เรียนได้ แต่ที่เรียนมานี้โยนเข้าในคัมภีร์ในตู้ในหีบ เสีย เจ้าของอยากจะเป็นลิงเป็นค่างบ้างชะนีก็เป็นไปตามเรื่อง

ที่นี้ความเดือดร้อนมันก็ทำให้วุ่นละซี เพราะความทุกข์เดือดร้อนไม่ได้อยู่ในคัมภีร์นี้ มันอยู่กับคน คนทำไม่ดีความเสียหายก็เกิดขึ้นกับคนกับเรานั้นแหละ เพราะอะไรถึงเกิดที่ นั้น ก็เพราะผู้นั้นเป็นผู้ทำเป็นผู้ก่อเหตุ ผลก็เกิดขึ้นที่นั่น ตู้คัมภีร์ท่านไม่ได้ก่ออะไร โยน เข้าในคัมภีร์ก็เป็นคัมภีร์อยู่นั้น เรียนมาเท่าไรก็ไม่สำเร็จประโยชน์ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติตาม พระพุทธเจ้าสอนไม่เพียงแต่สอนให้ฟังเฉยๆ แล้วไปๆ นะ ฟังให้มีภาคปฏิบัติด้วย อันนี้ เราเรียนวิชาอะไรมาเหมือนกัน ให้มีภาคปฏิบัติควบคู่กันไปด้วย วิชาเรียนมาอะไรๆ บ้าง ก็ให้มีภาคปฏิบัติติดแนบไปด้วย

เรื่องศีลธรรมมีไหมโรงเรียนหนึ่ง ๆ นะ ถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าแทรกอยู่ในโรงเรียนหรือ ในชั้นนั้นๆ แล้ว ก็รู้สึกว่อบกพร่องเอาเวลาที่เดียว เท่ากับว่านี่กำลังจะเรียนเพื่อความรู้แล้ว ก็เพื่อความลืมหืมตัว ว่าอย่างนั้นก็ไม่ได้ ถ้าไม่มีธรรมเข้าเป็นเบรคห้ามล้อในทางผิดและเป็น คั้นแรงในทางที่ถูกที่ดี หมุนความประพฤติเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปกับหน้าที่การงานด้วยความ ถูกต้องดีงาม นั่นคือธรรม จะยังผลดีให้เกิดขึ้นแก่ตน

เพียงหลักวิชาที่เราเรียนมาเฉยๆ ใครก็เรียนได้ แต่เรื่องกิเลสต้นเหตุความ ทะเยอทะยานที่จะทำให้เราเสียนั้น ไม่ได้ไปเรียนที่ไหนเพราะอยู่ที่หัวใจ ซึ่งคอยคิดเอาดอก ผลจากเราที่เรียนมามากน้อยมาเป็นบริษัทบริวารของมัน แล้วก็ไล่เราไปในทางเสียหาย ไป ช่องโหว่กิริยาอาการใด มีแต่ช่องความชั่วช้าเสียหายไปหมด ความจริงต้องเป็นอย่างนั้นถ้า เราไม่มีธรรมกำกับใจ ถ้ามีธรรมที่เรียนมาฟังมา ศีลธรรมท่านว่ายังงี้ก็ปฏิบัติตามศีลธรรม นั้น นั่นถ้าเป็นสัตว์ก็เรียกว่าสัตว์มีเจ้าของ เพราะสัตว์มีเจ้าของไม่ค่อยเป็นอันตรายง่าย เหมือนกับสัตว์ที่อยู่ตามลำพัง สัตว์อยู่ตามลำพังนั้นเป็นอันตรายและตายง่าย ผิดกับสัตว์ที่มีเจ้าของดูแลรักษาอยู่มาก

วิชาความรู้ที่ไม่มีเจ้าของคือศีลธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาและปฏิบัติแล้ว จะไม่ได้เรื่องอะไรแหละ เรียนมามากมาน้อยมักเป็นเครื่องมือส่งเสริมในทางที่เสียหายไปเสีย มากจนไม่อาจพรรณานับอ่านได้ เราจึงอยากให้ลูกหลานทั้งหลายเป็นคนดีมีศีลธรรม ประจำตัวแต่ยังเล็กทั่วแผ่นดินไทยที่เป็นชาวพุทธ เพราะเราเป็นคนไทยด้วยกันทั้งประเทศ การแนะนำสั่งสอนก็สั่งสอนเพื่อโลกสงสารเพื่อบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นจึงอดวิตก วิจารณ์ไม่ได้ว่า ถ้ามีแต่ความรู้ทางโลกล้วนๆ ไม่มีศีลธรรมเข้าเกี่ยวข้องเป็นภาคปฏิบัติติด แนบไปด้วยแล้ว มีทางเสียหายได้จริงๆ นี่ชี้ที่น่าวิตกอยู่เรื่อยมา

กิจการใดก็ตาม ราชการงานใดก็ตาม หน่วยงานต่างๆ ไม่มีประมาณ เพียงนำหลัก วิชาเข้าไปทำงาน หลักวิชากับความโลภความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ความเอาวัดเอาเปรียบ มันไปด้วยกัน ความคดความโกง ความริตความไถ ความกอบความโกยมันไปตามๆ กัน และก่อความเสียหายแก่วงงานนั้นๆ ไม่มีประมาณ กลายเป็นงานกอบโกยกันไม่รู้จักความ อิ่มพอไปเสียสิ้น นี่แลหลักวิชาที่ปราศจากศีลธรรมภายในใจและความประพฤติ เรียนมา มากเท่าไรยิ่งมีความเฉลียวฉลาดคว่ำกินหงายกินมาก คดกินโกงกินเป็นอุบายของกิเลสทั้ง มวล กิเลสมันแหลมคมอย่างนั้นแล มันตีตลาดหมด เรายังภูมิใจว่าเราเรียนวิชาความรู้ อย่างนั้นอย่างนี้ แต่กิเลสเอาตับไปกินหมดเราไม่เห็นรู้ เมื่อเอาธรรมเข้าไปจับก็รู้เอง ดัง ปราชญ์ทั้งหลายท่านรู้เรื่องของกิเลสตัวลามกจนกระเทือนโลกธาตุมาแล้ว

ถ้ามีธรรมแล้ว ชาติก็เท่ากับเป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง กิ่งก้านสาขาดอกใบเหมือนกับเราๆ ท่านๆ ซึ่งเป็นคนของชาติบ้านเมือง ต่างคนต่างทำงานในหน้าที่หรือแผนกใดเพื่อชาติ บ้านเมืองด้วยความสุจริตแล้ว ต่างคนต่างส่งเสริม ต่างคนต่างสะสมสมบัตินั้นๆ เพื่อบำรุง ลำต้นคือชาติของเราให้มีความแน่นหนามั่นคง ไม่กินไม่คอร์รัปชั่นทุจริตคดโกง ต่างคนต่าง ทำหน้าที่ของตนเพื่อรักษาสมบัติของชาติบ้านเมือง อันใดเป็นสมบัติของชาติก็ทราบว่ามัน คือหลักใหญ่ ไม่แตะไม่ต้องไม่บันไม่ทอนไม่คดไม่โกงเอาไปเป็นของตน

ชีวิตจิตใจของเราอยู่กับชาติ ถ้าชาติล่มจม เราคนเดียวจะหวังมีความสุขอยู่ในชาติที่ กำลังล่มจมเป็นฟืนเป็นไฟนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นต้องต่างคนต่างรักษาชาติบ้านเมือง ด้วยการประพฤติปฏิบัติตัวดีต่อหน้าที่การงานของชาติ อันใดที่จะเกิดความเสียหายแก่ชาติ บ้านเมืองของตนไม่แตะไม่ต้อง สมบัติอันใดที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองของเรา ก็ ต่างคนต่างส่งเสริมต่างคนต่างรักษา สมกับความรู้วิชาของเราที่เรียนมา ไม่ใช่เรียนมาเพื่อ ทำลายชาติบ้านเมือง เรียนมาเพื่อทำชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองที่เรียกว่าวัฒนธรรม วัฒนธรรมเป็นยังไง มีแต่ชื่อเฉยๆ ไม่รู้ว่าวัฒนธรรมเป็นยังไง โลภวินาศมีเต็มหัวใจเรา ไม่ได้คิดบ้างไม่ตีเลย วัฒนธรรมก็คือเป็นผู้ปฏิบัติกิจการงานเพื่อความเจริญรุ่งเรืองโดยทาง ศีลธรรมและเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน ท่านเรียกว่าวัฒนธรรม

ธรรมเจริญที่ไหนด่อมเป็นความสงบสุขคนเรา ถ้าโลกกิเลสเจริญที่ไหนดอกความสุขไม่ได้ มีแต่ความเป็นพินเป็นไฟไปตาม ๆ กัน ขอให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้นะ หลักวิชาที่เราเรียนมานี้เพื่อรักษาชาติบ้านเมืองของเรา รักษาตัวของเราครอบครัวเหย้าเรือนของเรา หลักวิชาเหล่านี้ไม่มีวิชาแขนงใด ที่จะสอนให้ทำลายตัวของเราและสังคม ตลอดชาติบ้านเมือง มีแต่หลักวิชาที่สั่งสอนให้ปฏิบัติรักษาและส่งเสริมตัวของเรา ครอบครัวของเรา ตลอดสังคมชาติบ้านเมือง ให้เจริญรุ่งเรืองโดยทั่วหน้ากันเท่านั้น ไม่มีหลักวิชาใดที่จะสอนให้ทำลาย

เป็นยังงี้เมืองไทยเราถึงหาความสงบสุขไม่เจอ ไปที่ไหนได้ยินแต่เรื่องความทุกข์เดือดร้อนทั่วดินแดน ในหนังสือพิมพ์ก็อ่านก็ดู หัวใจมีไม่คิดได้ยังงี้ เรื่องบอกว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ ฟังเรื่องต่างๆ แล้วไม่ได้มีแต่คนโง่ มักมีคนฉลาดในทางก่อความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้อื่น ฉลาดกินฉลาดโกงเต็มไปหมดแทรกอยู่นั้น โอ้โหชาติจะหมดจริง ๆ แล้วเหรอ มันถึงมีแต่เรื่องพินเรื่องไฟเผาไหม้กันอย่างนี้ ทำให้อึดคิดไม่ได้นะ เราก็กังทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองคนหนึ่งแทบเป็นแทบตายเรื่อยมา ใครที่ว่าทำประโยชน์แก่โลก ๆ โดยถ่ายเดียวมันมันฟังไม่สนิทใจนัก เมื่อไปเห็นและได้ยินความประพฤติกการปฏิบัติที่เป็นพินเป็นไฟแก่กันแล้วมันสลดหดหู่อย่างมาก

กินเสียจนวินาศสันตะโรจะไม่มื่ออะไรเหลือในบรรดาสมบัติของชาติที่มีอยู่ มีแต่คนรู้คนฉลาดที่ไม่มองดูศีลดูธรรมเลยกินชาติบ้านเมือง และออกตัวว่าเป็นผู้รักษาชาติบ้านเมือง เป็นผู้ปกครองบ้านเมือง เป็นผู้ฟื้นฟูบ้านเมืองให้เจริญ ไม่ได้ว่านี่คือตัวสำคัญตัวกินชาติบ้านเมือง ตัวทำลายอยู่ในฉากเดียวกัน นำทุเรศนะ หลักวิชาล้วน ๆ โดยไม่มีหิริโอตตปบธรรมแฝงอยู่บ้าง สมบัติของชาติต้องพังไปหมดไปโดยลำดับไม่มีเหลือ ถ้าต่างคนต่างไม่ส่งเสริม ต่างคนต่างไม่รักษาศีลธรรมให้แฝงกันไปด้วยกับการงานแผนกต่างๆ อยากรู้ต้องเป็นไปเพื่อความล่มจมฉิบหายไม่อาจสงสัย

หลักวิชาเราที่เรียนมานี้เรียนไป ถ้าเพื่อไปส่งเสริมเพื่อไปรักษาสมบัติส่วนใหญ่ให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง อย่าไปทำลายจะเสียหาย ที่เป็นอยู่ทุกแห่งหนเวลานี้ไม่ว่าทางวัดทางบ้าน ไม่ได้ตำหนิพูดตามความจริง ทางวัดก็โยนหนังสือธรรมะเข้าสู่คัมภีร์เสีย ทางบ้านก็โยนเข้าหลักวิชาเสีย เจ้าของจะเป็นเปรตเป็นผีเป็นนรกอะไรก็จะเป็นไปได้ตามใจชอบต่างฝ่ายต่างก่อความเดือดร้อนวุ่นวายกันอยู่ทุกแห่งทุกหน ก็เพราะความทำผิดจากหลักแห่งความถูกต้องตั้งามั่นเอง ทางโลกทางธรรมเหมือนกัน ถ้าทำผิดแล้วเป็นพิษด้วยกันทั้งนั้นแหละ

ขอให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้นำไปประพฤติปฏิบัติ กำจัดสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย ต่างคนต่างรักษา อย่าเป็นต่างคนต่างทำลาย ถ้าต่างคนต่างทำลายต่างคนต่างจะฉิบหาย

สุดท้ายหมดไม่มีอะไรเหลือ ไม่มีอะไรที่จะให้จับหายต่อไปอีกแหละ มันเป็นฟินเป็นไฟเป็น
 ถ้ำเป็นถ่านไปด้วยกันหมดแล้ว จะมีคุณค่าอะไรบ้านเมืองเราชาติไทยเรา ถ้าเราไม่รักชาติ
 แต่การทำลายด้วยความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ถ่ายเดียว ไม่มองดูชาติตาตาๆ ด้วยกัน
 เพราะฉะนั้นจึงให้ต่างคนต่างรักษา เพื่อมีสมบัติของชาติติดอยู่กับแผ่นดินไทย ซึ่งเป็นที่
 รวมหัวใจของคนไทยทั้งชาติ

เรียนนี่เรียนเพื่อความรู้ความฉลาดในการรักษาชาติบ้านเมืองนั่นเอง ไม่ใช่เรียนเพื่อ
 ความรู้ความฉลาดที่จะทำลายชาติบ้านเมือง ความรู้ความฉลาดในตัวของเราขยายออกไป
 ใครก็มีแต่ความรู้ความฉลาด ขยายออกไปเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของชาติบ้านเมือง ทำไม
 บ้านเมืองจะเจริญไม่ได้ บ้านเขาก็เป็นบ้านคน บ้านเราก็เป็นบ้านคน เขาบำรุงรักษาเขา
 เจริญได้ บ้านเราบำรุงรักษาทำไมจะเจริญไม่ได้ ถ้าเราไม่ทำลายเสียอย่างเดียวเท่านั้น อันนี้
 พากันจำเอาไปประพฤติปฏิบัติ

หนังสือธรรมะนี้ให้ไปเพื่ออ่านนะ เพื่อพิจารณาไตร่ตรอง แล้วก็จะเป็นผลเป็น
 ประโยชน์แก่ตัวของเราเอง ถ้ามีแต่โลกล้วนๆ หัวใจมีแต่โลกล้วนๆ ไม่มีธรรมะเข้าไปแทรก
 เลยนั้น มันจะมีแต่ความหวังนั้นแหละ หวังจนเป็นจนตาย นับแต่ปัจจุบันนี้จนกระทั่งถึงวัน
 ตายก็ไม่มีอะไรมาสนองความหวังแหละ ถ้าเราไม่สร้างความดีของเราให้มีความอบอุ่น
 ภายในตัวเรา ถ้าสร้างตัวให้ดีอยู่แล้วหวังไม่หวังก็ตาม เหมือนกับเรารับประทานอิมแล้ว
 หวังไม่หวังมันก็อิมแล้วจะหวังอะไรอีก นี่ก็เหมือนกัน ปฏิบัติตัวให้ดี ต่างคนต่างปฏิบัติให้
 ดี เด็กก็ปฏิบัติตัวให้ดีตามหน้าที่ของเด็ก อย่ามีแต่ความเพลิดเพลิดอย่างเดียว มันจะมีทาง
 เสียหายติดนิสัยไปด้วย เวลาเติบโตขึ้นมาจะหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ กลายเป็นคนจนตรอก
 จนมุมไปโดยไม่รู้สึกละ

เราเป็นนักเรียนศึกษาเล่าเรียนให้เข้าอกเข้าใจ ให้เคารพครูเคารพอาจารย์ กลับไป
 บ้านไปเรือนเคารพพ่อเคารพแม่ เคารพวิญญูคุณคุณ เคารพคนเฒ่าคนแก่ เคารพท่านผู้มี
 บุญมีคุณ นักเรียนคนใดไม่เคารพครูเคารพอาจารย์เป็นต้น นักเรียนคนนั้นหาความเจริญ
 ไม่ได้ มีแต่ความฉิบหายปนป็นั้นแหละ ต้องมีความเคารพเป็นของสำคัญมาก เพราะนี่
 ปราชญ์ทั้งหลายท่านเทิดทูนกันมากมานาน จงพากันรักษามรดกนี้ไว้อย่าให้เสื่อมทรามและ
 สูญหายไป

ครูก็มีความจงรักภักดีหรือมีความเมตตาสงสารแก่บรรดาศิษย์ และทำตัวเป็นแบบ
 เป็นฉบับคือเป็นแบบพิมพ์ที่ดี อย่าเหลวแหลกแหวกแนว ศิษย์มองดูหน้าไม่ได้ละอาย
 อาจารย์ เพราะอาจารย์หน้าด้านอย่างนี้อย่าให้มี หน้าด้านอะไร ก็ไม่รู้ว่ามีผิดว่าถูก อยากทำ
 อะไรก็ทำตะไปเลย ลูกศิษย์คนดีเขาก็ไม่ยอมมองหน้าซีเพราะอาจารย์อายไม่เป็น อาจารย์
 หน้าด้านสันดานหยาบคาย หมดยางอาย อาจารย์แบบนั้นมีไหมแถมนี้ อย่าให้มีนะ ถ้ามี

แล้วเสร็จไปไม่รอด ต้องทำตัวให้เป็นแบบพิมพ์ที่ดี เด็กมองเห็นก็เคารพบูชากราบไหว้ได้สนิทใจและเคารพรัก

ถ้าลงครูลงอาจารย์ดีแล้วใจซึ่งมากนะลูกศิษย์ เราเคย อาจารย์ของเราครูของเราเป็นคนดีเรารู้ ครูไหนดีครูไหนไม่ดี ครูไหนไม่ดีเราไม่ค่อยเข้าสนิทนัก ถ้าครูไหนดีแล้วถึงไหนถึงกัน นี่เราเคยเป็นมาแล้ว เพราะเราก็เป็นนักเรียนขนาดได้ชั้น ป. ๓ เห็นไหมล่ะ เราเรียนจบ ป. ๓ ไซ้เล่นเมื่อไร ถึงคราวจะคุยก็คุยบ้างซิคคุยกับลูกหลานนะ ทำไมเราจะไม่รู้เรื่องเหล่านี้ล่ะ ครูดีครูไม่ดีเรารู้ อย่าว่าแต่นักเรียนดีนักเรียนไม่ดีอย่างเดียว ครูเป็นสำคัญมาก เป็นแบบพิมพ์ เป็นต้นตำรับทีเดียวแหละ

ถ้าครูเกะกะเถลไถลหาเหตุหาผลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้แล้ว นักเรียนก็ว่าแห้วนักเรียนเสียอกเสียใจ นักเรียนไม่ใช่มีคนเดียว ครูคนหนึ่งนักเรียนมีกี่คน จะเกิดความเดือดร้อนเสียหายเพราะครูไม่ดีเพียงคนเดียว เราปฏิบัติเพียงคนเดียวนี้ดีแล้ว ลูกศิษย์ลูกหาของเรามีความรุ่มเย็นไปมากขนาดไหน ให้อาจารย์เป็นแบบเป็นฉบับ ครูให้ตั้งอยู่ในฐานะของครู เป็นที่รุ่มเย็น เหมือนเป็นพ่อเป็นแม่ของนักเรียนนั่นแหละดี นักเรียนเป็นเหมือนลูกเต้าเหล่าอกของครู

ถ้าต่างคนต่างปฏิบัติตามหน้าที่ของนักเรียนหน้าที่ของครูแล้ว โลกจะมีความรุ่มเย็นเป็นสุข โรงเรียนไหนก็ดี สอบมักจะมีแต่ได้ๆ เพราะไม่มีเถลไถล ลูกศิษย์ก็ไม่เถลไถล เพราะอาจารย์ไม่พาเถลไถล อาจารย์ก็ไม่เถลไถล เด็กก็ถือเป็นแบบเป็นฉบับ ต่างคนต่างมีแบบฉบับที่ดีมาอวดหรือมาโชว์กัน โชว์ของดีโชว์เถอะ โชว์เท่าไรไม่ครีไม่ล้ำสมัยดี นั่นละบ้านเมืองค่อยเจริญๆ

เอาละนะลูกเต้าหลานเหลนทั้งหลาย ขอให้นำธรรมะที่หลวงตาเทศน์ให้ฟังวันนี้ไปประพฤติปฏิบัติ เพื่อรักษาชาติบ้านเมืองของเรา เฉพาะอย่างยิ่งตัวของเราเป็นอันดับหนึ่งให้มีแบบให้มีฉบับในตัวของเรา จะทำอะไรจะไปจะมา จะพูดจะคิดให้ใช้ความพินิจพิจารณาเสียก่อน จะจับจ่ายใช้สอยอะไรๆ ก็ดี ให้มีความรู้จักประมาณ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมแล้วจะเสียคน ถ้าลงใจรั้วแล้วเก็บอะไรไม่อยู่นะ เหมือนเอาตะกร้าไปตักน้ำในบึงในบ่อ ฟาดลงไปในมหาสมุทร ยกขึ้นมาก็ชำหมดเลย ตะกร้าตักน้ำเป็นยังงี้ นี่ก็เหมือนกัน คนใจรั้วเอาเงินมาอย่าว่าเป็นเงินหมื่นเงินแสน เอาเป็นล้านๆ มาเทใส่ก็ชำหมด ตะกร้าตักน้ำคือคนใจรั้วเป็นอย่างนั้น

เอาละพอ